

Årsskrift

for

Ring Efterskole

1956

RINGE EFTERSKOLE

ÅRSSKRIFT

1956

27. ÅRGANG
UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Tinderne drager.

*Thi vil jeg råde hver ærlig kraft,
vær ikke angst for det høje,
sæt målet højt og forsagthed lavt
og gå til fjelds selv med møje,
op, hvor det lufter over døgnets dom,
hvor knap vi øjner, hvad vi kævles om,
så skal I se,
fjeldenes tue
vil nok engang la' sig pløje.*

Chr. Richardt.

Man kan godt få den tanke, at digteren af ovenstående ligesom har været ude for, at det daglige livs mange småting har været ved at kvæle mennesket i ham, og han har rettet ryggen og har set ud over alt det smålige, som kan tære på mennesker og gøre livet surt, har følt, at der var noget i ham, der stræbte højere, trængte til udsyn, trængte til frisk »luft« i sind og i tanker, noget der trængte til næring, hvad man ikke altid kan få i det daglige livs mange små hyggelige og lune kaffeselskaber.

Historien viser utallige eksempler på, at de mænd — kvinder — der øvede stordåd, og hermed tænkes ikke på slagmarkens sejrherre, at de satte målet højt og kæmpede for at virkeliggøre den idé, de var besjælet af.

Skal vi nævne enkelte, kan en førerskikkelse som Moses fra jødernes historie meget vel stå som et lysende eksempel på et menneske, der havde sat sig et højt mål: at føre et helt folk bort fra Ægyptens trældom hjem til deres eget land. For ham var målet givet. Vi ved, at der kom mange skuffelser, megen modgang, og det tog for Moses hele hans kraft, og så nåede han endda

kun så langt, at han kunne se ind i det forjættede land. Men han holdt ud, og for folket blev målet nået. Der fortælles, at da israels folk engang blev angrebet af et ørkenfolk, lå Moses på en høj og bad til Gud om sejr for sit folk. Hver gang han i bøn rakte hænderne mod himlen, gik hans folk frem. Hver gang han i træthed lod hænderne synke, måtte hans folk vige. Derfor støttede hans venner ham, så han kunne holde ud, til sejren var vundet.

Når man nu ikke tager på den historie som en grovsmed på et stykke gloende jern, kan den åbenbare os en del, som direkte kan blive os til hjælp. — Ingen af os kan — ene — blive ved at holde ud. Vi trættes, og vore fjender vinder terræn. Når vi støttes af venner, får vi kraft til at holde ud — også i bøn — til vor sejr er vundet.

Man kan også høre — eller lære — om førere, der vandt en sejr, men ikke forstod at forfølge den, d.v.s. fæstne og udbygge deres stilling, så den blev sikker.

I bogen »Tinderne drager«, der fortæller om Himalajækspeditionen, får vi en gribende skildring af, hvordan de dristige og utrolig udholdende bjergbestigere vover liv og lemmer for bogstaveligt at nå jordens højeste tinde, Mont Everest, for at kunne sige: Vi har nået jordens højeste top. Det er efter sigende ægte europæisk — typisk for den hvide race at sætte sig høje mål, også rent bogstaveligt. — De måtte hugge sig veje — trappe-trin opad i isen; skridt for skridt med stor fare for at styrte ned i klipperevner eller blive revet med af og begravet i lavinernes snemasser. De færdedes i svimlende højder med stor udsigt til at fryse ihjel eller omkomme ved besvimelse i de høje, tynde luftlag. I det hele taget kæmpede de sig frem hver dag med fare for livet som indsats, men stadig villende: målet skal nås. Ved bestigelsen af en tinde opdager de et stykke længere

borte en ny tinde, som ligger endnu højere, — tinderne drager.

Modsat denne higen mod de høje mål skal kinesernes natur være. Det kunne aldrig falde en kineser ind at sætte livet i vove for at komme paa Mont Everest. Hvad skulle han der op efter. Han dyrker sin jord, planter og høster sin ris, gifter sig og stifter hjem, får børn og familie. Sådan er livet for en kineser, for tusinder af kinesere, jævnt og naturligt — uden nogen higen mod høje mål — også af de »kinesere«, der ikke er gule.

Nu kan de tinder, vi stræber efter, være af højst forskellig art. Unge mennesker holder af at kappes, sætte rekorder, slå de andres rekorder. I en eksamensskole er det jagten efter de store karakterer, ug'erne. — Der er noget, der hedder cykelvæddeløb, altså at køre en bestemt strækning på den kortest mulige tid, også noget der hedder hestevæddeløb på travbanerne, bil- eller motorvæddeløb, boldspil eller svømmerekorder. Eller det nyeste nye: rekordhastighed med jetjagere — alt sammen noget, der i og for sig ikke er noget ondt eller dårligt i. Men man kan dog nok standse op og spørge sig selv, mon opnåelse af slige mål — skal vi sige tinder, man stræber efter, kan fylde et menneske med den glæde og lykkefølelse, som gør livet rigt, så rigt, at det er værd at leve.

Andre, videnskabsmændene, har gennem deres arbejde søgt at udforske naturen hver på sit område, så resultaterne kunne blive til gavn og glæde for andre mennesker. Tænk på, hvad Niels Finsens arbejde har betydet for mangfoldige syge, ikke alene at de blev lindret i deres sygdom, men det største var, at de derigenem fik lindring for deres forpinte sjæle.

De, der i det folkelige arbejde har betydet noget for os, har også haft et mål at gå efter. Lad os bare nævne vore første højskolemænd, Kr. Kold og Grundtvig. For dem var det ganske klart, at det kom ikke alene an på,

Vinteren 1955--56

at oplyse mennesker med kundskaber, men først om man kunne bibringe dem lyst til livet, give tilværelsen et indhold. Når Kold sagde til en elev: Du skal tage på skole hos mig, så vil jeg sætte dig i gang, så du aldrig mere går i stå, så var det et mål så stort at arbejde mod, som i og for sig ikke overgås af noget andet. Kold kunne gøre det; andre har også kunnet, og deres virke spores helt op til vor tid, så vi kan bygge videre på det samme, at sætte mennesker i gang, så de får indhold i deres tilværelse, det er en af de høje tinder, vi i al opdragelse og skolearbejde må arbejde imod. Vi kan i dette arbejde få megen visdom og hjælp ved at læse historien. Ikke sådan at forstå, at det er en slags kogebog, hvorefter vi kan tilberede vor tilværelse. — Forhåbentlig har alle unge store mål, høje tinder, at stræbe mod. Men vi vil alle erfare, at selve livet med dets stilen mod høje tinder er som bjergbestigernes vandring. Vanskelighederne skal nok melde sig. Der er farlige passager, vi skal over, der er lavineskred, som truer. Sådan er nu engang livets kår, at »langs med svælget vejen går«.

Det gælder for mennesker i det jævne, det gælder for

Sommeren 1956

skolefolk, det gælder for videnskabsmænd i deres gransken af naturens kræfter og beherskelsen af dem, det gælder for politikere i deres arbejde, og det gælder for statsmænd af den helt store type, at i arbejdet for at nå frem til tinderne er der en dragen, som ikke kan modstås, der er kun en vej at gå, det er fremad. Men et eneste fejlgreb kan være lige så farligt som et skridt til siden af den, der er bjergbestiger. Det fører i afgrunden, og hele arbejdet, der ligger forud, er mislykket. Ikke mindst i vor tid ser vi, hvilket farligt spil kapløbet om at skabe en bedre magtposition for de enkelte stormagter er. For statsmænd er målet næsten altid at skabe en stærk position for deres eget land. For dem gælder det, at et fejlgreb kan få det hele til at styrte i grus. — For os kan stormagtspolitik ledet af de store mænd være uhyggelig. Alle hensyn til andre sættes til side, blot nå at blive den stærkeste. Som om de hyldede mottoet: *synes*, men ikke være. — Det kan for sund bedømmelse være lige så skæbnesvangert som at bygge en pyramide med spidsen nedad. Muligt, at de tror, de arbejder mod store mål. Det sete afhænger af øjnene, der ser. — Vi

har i historien eksempler på, hvordan sådant må ende: Før eller senere går det i stykker.

Knap så glimrende, men adskillig mere tiltalende og opløftende er den måde, som andre går mod tinderne, at bygge op, så det bliver til gavn for mennesker. Den vej er mange vandret mod tinder. Vi kan nævne Liwingstones arbejde i Afrika eller mere moderne Albert Schweitzers arbejde blandt Afrikas sorte. For ham er det, det største, at hjælpe disse mange stakkers mennesker. Men hvis det ikke var båret af kærligheden til medmennesker, ville det være uudholdeligt.

Til statsmændene kunne man med rette sige: »Hvad end verdensmagten siger, og hvad verdensmagten vil, står og falder jordens riger dog med kærlighedens ild«.

Lader vi nu de store være og vender os mod noget, vi står midt i, vil jeg minde om, at de danske forskoler i deres opkomsttid blev båret frem af en kærlighedens ild — fra jævne almindelige, ikke altid særlig velstillede mennesker. For dem var det tinder, der drog, at de var med til at skabe et grosted for deres børn, det bedste de ejede. Udenforstående så det helt anderledes. En præst mente, at det var en kreds af forældre, der kun ønskede at få lærerne trykket så langt ned i løn som muligt: I Dansk Friskoleforenings årsberetning udtalte en kommuneskolelærer for nogle år siden: at friskolens dage var talte, friskolen havde gjort sig selv overflødig. — Så forskellig ses der på de samme tinder. I vore dage er det for nogle idealet at skabe en ungdomsskole — efterskole — som kan hjælpe de unge i den alder. Andre har det ideal, at de unge må have en eksamen for at være rigtig på vej. —

Er det da ikke et virvar — er der ikke nogle, der ser forkert på det? — Nej, hvis vi hylder friheden, må vi sige, lad mennesker søge den form for skole, der passer dem. Hvis vi hver for sig bærer vor idé frem, båret af kærlighedens ild, så skader det ikke, at andre på deres

måde gør det samme. Vi stiler mod hver vore tinder. Vi skal alle mødes i det at bære vort land frem i kærlighed, hvor svært det end kan være at blive skuffet af andre mennesker, som gang på gang nedbryder, hvad der skulle være bygget op.

Vi håber, at vore mange efterskoleelever, de gamle elever, med glæde vil tænke tilbage til deres skole og være med at bære den skoleform frem, hvor i landet de måtte møde den. Og lad os håbe, at alle vi, der tjener i efterskolen, forstår, at her oplever vi en gerning, hvor vi nok kan bruge sammenligningen — tinderne drager — og lad os håbe, at vi engang, når vi ser tilbage, må sige: uden den gerning ville vort liv ikke have haft det rigtige indhold.

Det, som bærer arbejdet fra dag til dag, er dette mærkelige: kærlighedens ild, og at tinderne drager.

Karl Hedemann.

*En glædelig jul og et godt nytår
ønskes alle gamle elever af*

*Holger, Knud, Bent, Karen Margrelthe
og Karl Hedemann.*

Kulturkrise.

Mennesket tilbringer sin tid med at ræsonnere over fortiden, beklage sig over nutiden og skælte for fremtiden! Disse ord er skrevet af en fransk forfatter — ikke, som man skulle synes nærliggende, i året 1956, men i 1799, og dog har ordene aktualitet den dag i dag. For alle har vi vel noget af angsten i os for fremtiden, og er det ikke en meget brugt vending, at tiderne er dårlige netop nu. Vore forældre eller bedsteforældre havde rigtignok helt anderledes gode tider at leve under — synes vi da. Vi glemmer eller har ikke kendskab til, at også de havde deres at slås med, også de havde deres »dårlige tider« at brydes med.

Hvad er da grunden til vor utilfredshed med nutiden og vor angst for fremtiden? Hvad er grunden til, at vi føler os ude af balance? —

I de sidste hundrede år er den tekniske udvikling stormet fremad i et rasende tempo, men desværre har tempoet i den økonomiske og sociale — og måske også i den religiøse — kultur ikke holdt trit med udviklingen, så kulturbalancen er kommet helt i ulave. Hvis nu dette er tilfældet, så bliver det jo vor opgave at søge at bringe de sider af vor kulturarv, som er blevet hængende tilbage, i kontakt med teknikken. Og det kan næppe betvivles, at hvis dette ikke sker, vil kløften mellem vor nedarvede kultur og den nye tids tekniske udvikling blive så dyb, at en katastrofe er at forudse.

Resultatet af den manglende kulturbalance har været to verdenskrige og en lang række revolutioner og opstande — flere af grufuld og barbarisk karakter. Erfaringerne burde forlængst have belært os om, at hverken krige eller revolutioner fører til løsning af de problemer, vi står over for. Krig fører blandt andet til øget

teknisk forskning. Vi behøver blot at tænke på flyveteknikkens enorme udvikling, eller atomfysikken med dens uhyggelige perspektiver. Samtidig med disse tekniske fremskridt hindrer en krig på næsten alle andre områder udviklingen. Efter en krig står menneskeheden endnu mere ribbet og fattig for muligheder til at løse vanskelige opgaver.

Angående revolutioner kan der jo nok siges, at de fleste har været ærlige forsøg på at komme ud af uføret. De fleste revolutioner er vel nok tvunget frem af evneløse, forstokkede reaktionære, der ikke har magtet eller ikke villet se, hvilke kræfter de dæmmede op for, som ikke var i besiddelse af tilstrækkelig social indfølelse til at skelne mellem de kræfter, som havde livsmuligheder og livskraft i sig, og dem som ikke havde det. Men som positiv kraft til at løse problemerne har revolutionen også vist sig mindre effektiv, da erfaringerne viser, at en hvilken som helst revolution med usvigelig sikkerhed ender i despoti. Frihedens, lighedens og broderskabets store franske revolution i Napoleons voldsherredømme, der spredte rædsel og terror over store dele af Europa. Februarrevolutionen i 1848 endte med Napoleon III.s diktatur. Den russiske 1905-revolution resulterede i det tragiske blodbad i Petersborg, da store dele af de intellektuelle blev mejet ned foran Vinterpaladset. De kommunistiske, fascistiske og nazistiske revolutioner er alle endt i diktatur.

Grunden hertil er mange, men den vigtigste er, at intet samfund, ingen kultur kan omformes ved et magtbud, uden at omkostningerne i form af lidelse og undertrykkelse bliver for store. Revolutionen er et resultat af en forveksling mellem stat og samfund. Staten kan nemlig aldrig regere uden godkendelse af samfundet, og samfundet består ikke af restriktioner og påbud udstedt af staten. Samfundet er hele det kulturmiljø, hvori vi lever og virker. Derfor vil en regering, der ikke er god-

kendt af samfundet, være nødsaget til at regere ved tvang og terror. Den engelske historiker Francis Bacon skrev i året 1600: »Det ville være heldigt, om menneskene i deres reformer ville følge naturens eget eksempel: den reformerer visselig grundig, men alligevel langsom og gradvis, således at forandringen knap nok mærkes«.

En ændring af samfundsforholdene, som ikke fører til ulykker, kan derfor kun ske ved at skabe et nyt livssyn eller ny mentalitet hos medlemmerne af samfundet, men en sådan lader sig ikke tromme på benene ved et magtbud. Den må spire og gro indefra.

Hvad end årsagerne må være, så er der ingen tvivl om, at vor kultur for tiden gennemgår en krise, og at det er bydende nødvendigt at finde et middel til helbredelse af sygdommen.

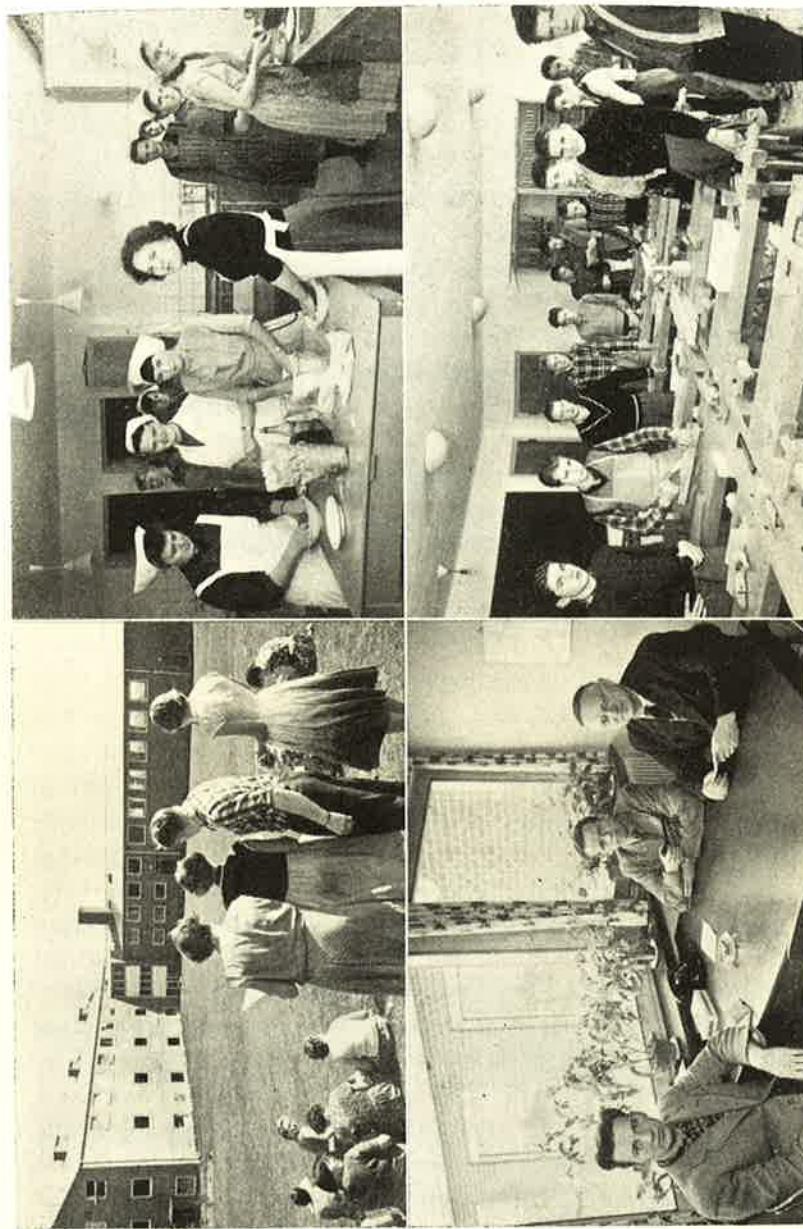
Det må være muligt at finde frem til et nyt livssyn, der er i pagt med den tekniske udvikling.

Efter den sidste krig blev der skabt en institution: De Forenede Nationer. Vi så alle deri et skridt henimod krige og krisers afskaffelse, men hvor langt er vi nået i dag!

De samme forenede nationer driver hver for sig selvforsyningspolitik med restriktioner og spærrede grænser, så der rundt i landene opstår økonomiske kriser og afsætningsvanskeligheder for eksportproduktionen. Verden af i dag er i besiddelse af et teknisk apparat, som uden tvivl kan løse fordelingsproblemet. Desværre stiller nationalitetsgrænserne sig hindrende i vejen. Derfor må et af de første mål være at få nationalitetsgrænserne nivelleret. Da ville mulighederne for at få verdensindustrien og verdenshandelen koordineret under en samlet plan være ganske anderledes store.

Thomas Nielsen.

Alle »gamle« og nye elever ønskes glædelig jul og godt nytår.

Hvo intet vover — —

Der er et gammelt ordsprog, der siger: »Hvo, intet vover, intet vinder«.

De gamle, som har formet dette kraftsprog, har selvfølgelig ikke sat det i forbindelse med en moderne foreteelse, som f. eks. at vove en daler på en lodseddel med en Anglia som hovedgevinst. Ordsproget kan da udmærket godt anvendes herpå. Men når det er blevet bevaret fra meget gammel tid, en tid, der er fjern fra »Fordalderen«, så må der ligge noget helt andet og meget mere betydningsfuldt til grund for det.

Jeg vil i denne sammenhæng spørge, om det ikke kan fortælle os noget om, hvad vi kan miste, om vi ikke tør betale den pris, livet koster. Hvo, intet vover, intet vinder.

Hvad skal vi da vinde?

Ja, det kommer nok an på, hvilken situation vi befinder os i. Vi kan i dag tænke på det i hvert fald i det ydre knuste Ungarn. Ungarerne har villet vinde frihed til at leve et menneskeværdigt liv, og de var vovet all for at tilkæmpe sig denne menneskeret. Mange har sat livet til i en håbløs kamp mod russernes knusende overmagt. I det ydre har Ungarn jo ikke kunnet stå sig; men det er muligt, at det ungarske folk alligevel nu er stærkere end nogensinde. Dets kamp har været så frygtelig, at vi knap tør nævne den eller tænke på den. Men trods alt har deres indsats sikkert ikke været forgæves. Det lyder af floskel og frase at sige det, og hvem tør nævne en sådan tanke for den ungare, der har mistet. Men der blev sagt omtrent således: Den, der sætter sit liv til, skal vinde det.

Mennesket kan komme ud for, at det må sætte krop-

pens liv i fare for at vinde livet for andre eller for sig selv; men der er også en anden front, der må kæmpes på. Der er altid fare for, at livet kan miste sin mening for os. Vi kan sætte vor glæde til, hvis vi ikke betaler livets pris. Og kommer vi end ikke ud for at ofre vort legeme, så kan vi dog sikkert ikke undgå at miste vort selv i en anden betydning, ofre vort selv for at vinde livet. Ja, oven i købet gøre vor største indsats uden at have nogen som helst garanti for at vinde; men vi må alligevel gøre det, for — hvo, intet vover, intet vinder — og hvad er mere ynkeligt end at forspilde vort liv, fordi vi intet turde vove!

*Ikke ville
— å barnlille!
er den gustne
angst for kampen.
Ikke ville,
barn, er svampen,
som fra marven
skal fortære
øjets glans
og hjertets ære*

— siger Nis Petersen.

I »Sagnet, der ikke ville dø« fortæller Gustav Bengtson bl. a. om en ung mand, der hedder Tune. — Mens han er soldat, er han en aften sammen med en kammerat kommet ind i en park i København, og pludselig hører de nødråb fra en kvinde, der er ved at drukne i en voldgrav. Kammeraten løber efter hjælp, og imens står Tune fortvivlet og stirrer ud over vandet. Han er fortvivlet, for der er ikke andre, der har hørt råbet derude fra. Drukner hun, uden at han har gjort noget for at redde hende, er ansvaret hans.

»Et øjeblik vidste jeg ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg tog min hue af og kastede den planløst på jorden, og sveden strømmede ned ad mit ansigt. Jeg løsnede mit

bælte og lod det sammen med bajonetten falde til jorden og sparkede endnu mere planløst til det bagefter«.

»Så vidt jeg erindrer, gav jeg mig til at græde og gjorde mig selv de forfærdeligste bebrejdelser for fejghed og uduelighed; men jeg sprang ikke.

Jeg sprang ikke; thi jeg turde ikke.

Jeg var bange for at dø.«

Tunes frygt for at vove er senere ved at ødelægge livet for ham og den pige, som skæbnen, eller hvad det nu er, har udset til at give hans liv mening, være hans livs glæde. Men han overvinder frygten, vinder sejr over sig selv og får hende.

Bogens handling foregår under besættelsen. Tunes stilling til frihedskampen er behersket af den samme angst, som han har ligget under for i det forrige.

Disse tildragelser fra Gustav Bengtsons bog er ikke taget frem for at vise, at her er der tale om et menneske, der til forskel fra os, er bange for at miste sit liv, både på den ene og den anden måde, og at sådan er vi ikke! Jo, vi er alle bange; men vi må overvinde frygten, om vi ikke skal vise os uduelige til at leve. — Tune går ind i frihedskampen, for han ved godt, at for at have ret til at leve må vi betale livets pris. — Hvo, intet vover, intet vinder.

Den svenske digter Verner von Heidenstamm siger:

Det er stoltere at vove et terningkast

end at sygne hen i sin stue.

Det er vakrere at høre en streng, som brast,

end aldrig at spænde en bu.

Årsskriftets læsere og specielt elever fra min tid ønskes en god jul og et godt nytår.

Svend Erik Buje.

Om at ville.

I en af vore bedste sange står der: »Jeg elsker den brogede verden trods al dens nød og strid«.

Tænker vi på, at det og leve et menneskeliv, er en gave, vi har fået, en gave, vi må takke for. En tak er i sig selv så lidt, kan så let siges, og dog forsømmer vi så ofte at sige tak. Ofte kommer også en tak over vore læber, som er tom og hul, fordi hjertet ikke fremsiger den.

Når vi har det godt, så bliver det os noget selvfølgeligt. Og så glemmer vi at sige tak. Vi ser i disse uger, hvor ondt mennesker andre steder har det, vi hører om et folk i den yderste nød. Verden er ond, og verden er i mørke, fordi mennesker i sig har noget, der er ondt, når det kommer frem.

Skal vi se fremad med håb, må vi først hver for sig granske os selv. Vi må finde ud af den blindgade, hvor vi har forvildet os ind. Og vi må forstå, at det og have det godt ikke er noget selvfølgeligt, det er noget stort, og alt stort må der værnes om. Vi ønsker vel alle en verden, hvor vi kan leve i tryghed. Men den verden kan vi kun få gennem selv at bygge den. Du og jeg — os allesammen må være med. Den enkelte på sin plads ved beskedent at ville det bedste. Vi skal aldrig være bange for at sætte os et mål og stræbe for at nå det, for: »Hvis ej der var noget at kæmpe for, hvad var da vel jeg og du?«

Men hvad kan vi da gøre? Hvad betyder vi i det store og hele, vi er som fnug, der hvirvles for et stormkast. Mon det nu er rigtigt? Vi må aldrig fristes af overmod eller selvglæde til at spille vort eget spil, det ender altid med nederlag. Verden kan sagtens undvære os, men vi

kan ikke undvære den. Vi må alle være med til at tage et standpunkt, vi må finde ud af at løfte sammen. Vi når det gennem det ene: ud fra et oprigtigt hjerte at vise hensyn imod alle. Vise hensyn i det store, men aller- mest i de mange små ting. Vi kan alle være med. Ofte er et venligt ord med til at lyse op, hvor afvisning og uforståelse gør smertelig ondt. I vor færden blandt andre kan vi komme ud over meget mindre pæne ved at ville. Vi må vise hensyn i vort arbejde og vor fritid, på arbejdssteder som på landevejen. Tænk bare på den ene ting, hvad ville det ikke betyde, om vi alle kørte sådan på vor motorcykel eller knallert, at der var tryghed ved at færdes. Det er nogle ting blandt mange, hvor du og jeg kan være med til at gøre verden bedre, så livet fra at være noget selvfølgeligt bliver en gave, hvorom vi vil værne.

Da får digteren ret, når han slutter sin sang med de forjættende ord:

*»Og derfor elsker jeg verden . . .
trods at dens nød og strid:
for mig er jorden skøn endnu
som i skabelsens ungdoms tid«.*

Vi har nu fået vores hjem og arbejde i Nørre Søby friskole, og hvis nogen af jer skulle komme denne vej, er I hjertelig velkommen til at besøge os.

I ønskes en glædelig jul og et godt nytår.

Jeres Jørgen Junker.

Kære sommerelever 1956!

Det er lidt svært at skrive breve i øjeblikket, hvor vi allesammen synes, alt ude i verden er så urovækkende. Men lad mig lige fortælle jer, at jeg nu er gået tilbage til mit gamle erhverv som husmoder. Vi bor på sygehuset i Tønder, og da jeg kun har en lejlighed af ringe størrelse, udnytter jeg flittig tiden med at gå ture ude på digerne her i marsken og sørger ellers for, at min mand samt vore to hunde får rigelig af vitaminer og kalorier. For resten, I husker vel at få de nye pjecer fra Statens husholdningsråd!!!

Uden en sådan bemærkning kender I mig vist ikke.

Og må jeg så ønske jer et rigtig godt nytår — et fredeligt.

Mange venlige hilsener. *Else Tøttrup Mouritzen.*

Husk:

JULEFESTEN

afholdes

lørdag den 29. december kl. 19³⁰

Vi møder alle

Elevmødet den 7. og 8. september 1957.

Lørdag:

- Kl. 15,30 Vi samles ved kaffebord. Derefter foredrag.
Generalforsamling i elevforeningen.
- 17,30 Aftenspisning.
- 19,30 Underholdning — derefter dans.

Søndag:

- Morgenmad.
Kl. 10,00 Møde med tale og sang (kammeratligt samvær).
Dette møde vil blive ledet af forstander Damgaard Nielsen, Ryslinge.
- 12,00 Middag. — Frit samvær.
Vi slutter af ved kaffebordet søndag eftermiddag.

Betaling for deltagelse i hele mødet og alle måltider
15 kr.

Klip her og send det i en konvolut.

Til Ringe efterskole.

Undertegnede indmelder sig herved som deltager i
elevmødet den 7. og 8. september. — Jeg ønsker at del-
tage i følgende måltider:

- Lørdag aften
..... Søndag morgen
..... Søndag middag

Sæt kryds ved de måltider du ønsker at deltage i.

.....
Navn

Nyt fra elevforeningen.

Vi agter til næste år at forsøge med noget nyt, nemlig et todages elevmøde, idet vi synes, en søndag eftermiddag er for kort tid, eftersom vi nu har medlemmer over hele landet.

Efter denne nyordning kan man i hvert fald ikke, selv om man bor i en fjernere landsdel, sige at man kun kan nå at høre et foredrag og elevforeningens generalforsamling, før man skal afsted igen uden at have talt ret meget med sine kammerater.

Derfor håber vi også ved de kommende elevmøder på en lidt større tilslutning, men husk lige, hvis du ønsker at bo og spise på skolen, at sende anmeldelse med oplysning om hvilke måltider, du ønsker at deltage i, gør os så den tjeneste at sende anmeldelsen så tidlig, at vi har den *senest 1. september*. Tag sovepose med.

NB. Hvis du ikke ønsker at bo og spise på skolen, er tilmeldelse unødvendig.

Erling Andersen,
formand for elevforeningen.

Vore møder.

Atter i år vil vi fortsætte med at holde et par vintermøder, hvortil vi indbyder gamle elever.

Det vil glæde os at se så mange som muligt. Håber I overvinder eventuel vinterkulde — og sne.

Første aften er det »Fynske Musikanter«, der giver en koncertaften — 14. januar.

Anden gang taler politikommissionær P. D. Rasmussen, Odense om ungdomskriminalitet.

Sverigesturen 1956.

Mandag d. 2. 7. startede nogle og tredive gamle elever, sammen med Hedemann, Nielsen og Ingrid, fra Ringe efterskole, ud på en dejlig Sverigestur. Mange af os kom søndag aften, og vi overnattede så på skolen.

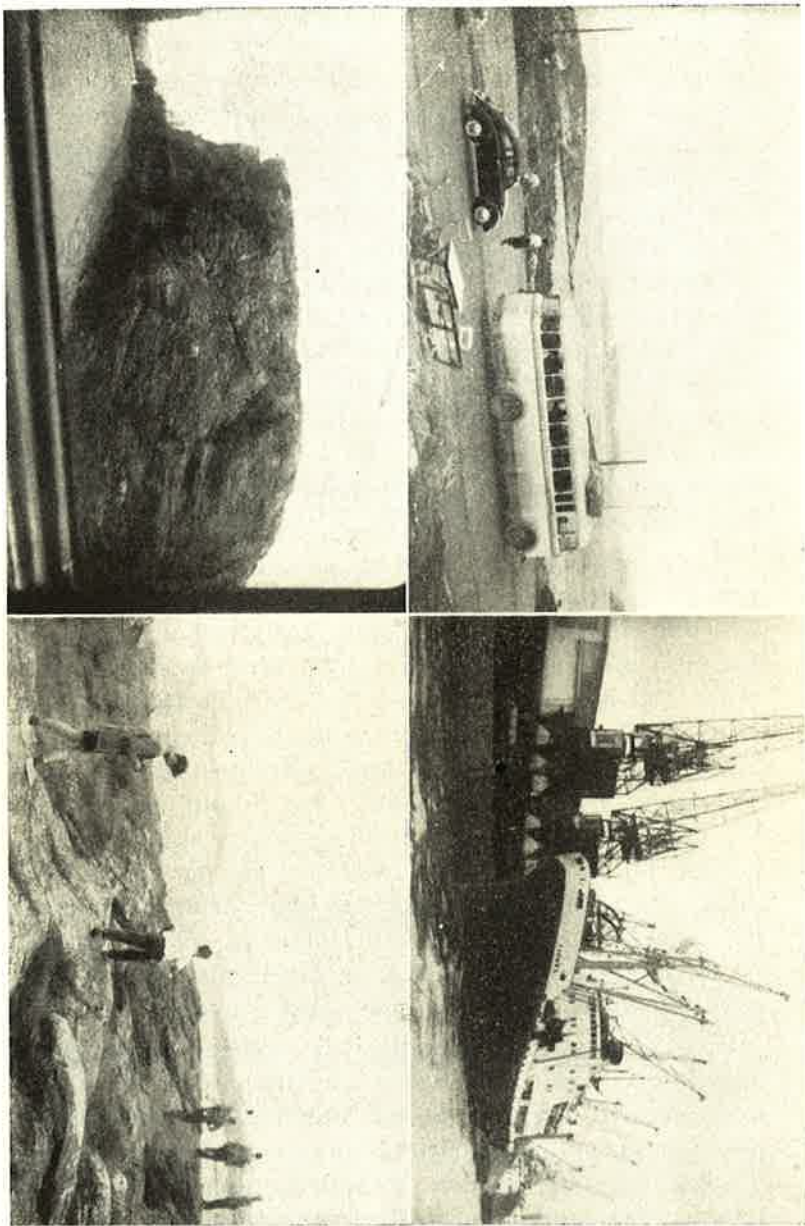
Kl. 6,15 holdt der en hvis bus i gården, og vi steg glade og forventningsfulde ind. Her hilste vi på rejselederen Bech-Rasmussen og den norske chauffør, Leif Moe. Kort efter kørte vi, og vi nåede hurtigt Nyborg, hvor vi kørte ombord i den nye, flotte færge på storebæltsoverfarten: »Halsskov«. Det var en dejlig sejltur i det pragtfulde vejr. Vi kørte fra Korsør til Helsingør uden ophold og sejlede straks til Sverige. På overfarten havde vi travlt med at veksle penge, og så nåede vi da endelig Helsingborg, og det allerførste jeg så var, at vi nu havde venstrekørsel. Det var helt mærkeligt i begyndelsen. Et stykke uden for Helsingborg standsede vi og købte sodavand, for at sætte foden på svensk jord for første gang. Vi kørte ellers næsten uden ophold den dag. Hen under aften nåede vi Jönköping efter at have kørt ca. 412 km. Der skulle vi bo på et vandrehjem, der hed: »Idrotts-huset«. Så snart vi havde fået installeret vore sager, begav vi os i sluttet trop hen til et hotel, hvor vi skulle spise. Det var i en kælder, og der var faktisk ikke videre hyggeligt. Efter at have spist de temmelig ubestemmelige frikadeller gik vi en tur i byen. Jönköping ligger ved den store sø Vättern, og vi gik en tur langs med et stykke af søen. Der var meget smukt. Senere så vi rådhuset, en imponerende bygning med et flot springvand udenfor.

Næste dag begyndte vi en dejlig køretur på 280 km op langs Vättern, gennem det afvekslende, svenske land-

skab. Jo højere vi kom mod nord, des flere skove og klipper var der. Solen strålede; og vi snakkede og brugte fotoapparaterne livligt. Vi kom gennem en mængde småbyer, bl. a. Motala, hvor vi spiste til middag. I Vadstena beundrede vi det smukke Vadstena slot og Vadstena klosterkirke. Vi var inde i kirken, der hører til klostret, som Den hellige Birgitta grundlagde. Sidst på eftermiddagen nåede vi til Skara, hvor vi skulle overnatte. Efter at have spurgt om vej et par gange, fandt vi endelig frem til verdens bedste vandrehjem. Det var helt nyt, og vi havde det pragtfuld der. Om aftenen gik vi rundt i byen, hvor vi bl. a. så en gammel landsby. Jeg var mest imponeret af den vældige domkirke, som vi desværre ikke kunne komme ind i. Det var også i Skara, at vi tog et par søde småpiger med ind i vandrehjemmet for at »tarla svenska« med dem.

Næste dag forlod vi med sorg Skara. Den dag var vi ved Trollhättan, hvor vi så de vældige sluseporte, og hvordan der blev fyldt og tømt, når der kom skibe. Vi var også inde på kraftværket, hvor vi så de enorme turbiner. Det hele var fantastisk flot. Ved Trollhättan blev vi overrasket af en regnskylle, og vi fandt hurtigt ind i bussen igen. Den dag så vi også fæstningen Karlsten ved Marstrand, som Tordenskjold i sin tid indtog ved list. Vi var rundt i fæstningen og så de mange skumle fangehuller. Helt oppe oven på fæstningen var der en mageløs udsigt over Marstrand og skærgården. Efter at have set det hele satte vi kursen mod Göteborg, hvor vi skulle bo de to sidste nætter. Efter at have spist, var vi i en park og senere en tur på egen hånd i byen.

Efter at have sovet »godt« i de »dejlige« etagesenge, begyndte vi næste dag med en sejltur på Götaelven, der løber gennem byen. Vi sejlede under atten broer. En af dem var så lav, at vi måtte dukke os alt, hvad vi kunne for ikke at støde på den. Vi sejlede også ud i havnen, hvor vi især lagde mærke til de mange kraner, der alle

steder ragede mod himlen. Senere var vi på en køretur, hvor vi bl. a. var oppe ved en kirke, der lå på en høj klippe i byen. Om aftenen var vi i Liseberg, Göteborgs berømte tivoli. Der morede vi os godt i rutschebanen, pariserhjul, radiobiler og alt det andet, der var.

Sidste dag var det regnvejr, og vi begyndte hjemturen. I Helsingborg fik vi kaffe på en fortovsrestauranter. På færgen over havde vi travlt med at købe billige cigaretter og chokolade, samt nyde udsigten til Kronborg.

På hjemvejen kørte vi forbi Fredensborg. I Slingerup holdt vi, og på kroen fik vi afskedsmiddag. Bøf og jordbærgrød. Så gik det ellers for fuld damp mod Korsør. Der ventede en ubehagelig oplevelse. Vi fik lov til at vente ca. fem timer, inden vi kom med over. Det var stormvejr, og det gyngede godt. Der var en enkelt, der var søsyg; men det var ellers sjovt, når det vippede. På vejen til Ringe tror jeg, vi halvsov alle sammen. Vi kørte først til Ryslinge med Nielsen, og snart efter var vi ved efterskolen. Vi fik travlt med at sige farvel til hinanden, og vi, der skulle blive på skolen om natten, var inde og få kaffe og smørrebrød, inden vi langt om længe kom i seng. Vi var alle enige om, at det havde været en dejlig tur, som vi ville huske længe.

Margit Jakobsen, Langeland.

Det år, der svandt.

Vinterholdet 1955—56 begyndte som altid med åbningsmøde den 3. novbr., pastor Nørgaard, Ryslinge, talte, og Hedemann bød velkommen til de unge og til forældrene, som havde fulgt deres børn her til Ringe.

Et stort hold, 38 piger og 54 drenge, alt hvad skolen kunne rumme, men et hold friske unge mentesker, som kom fra alle egne af vort land.

Trods mange fremmede ansigter og mange forskellige dialekter faldt de mange piger og drenge hurtigt sammen, og vi mærkede hurtigt, at de var kommen med samme mål for øje, nemlig for at bestille og lære noget.

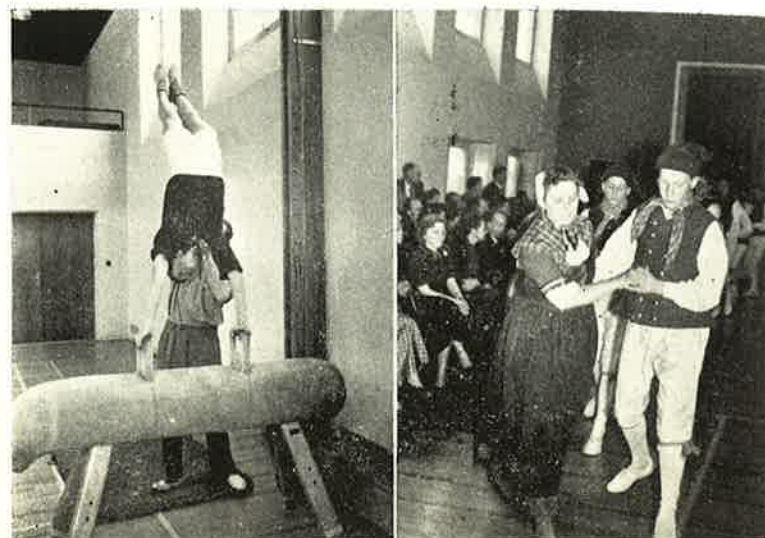
Den første uge er altid noget forvirret, alt er nyt og fremmed, men så går det slag i slag de 2 måneder op til jul, dagene er korte og mørke og kun afbrudt af en enkelt biograftur og nogle spadsereture om søndagene går tiden.

Søndagen før jul brugte vi til en køretur til de fynske alper.

De sidste par dage før juleferien er humøret altid højt, dels fordi vi altid har den skik at slutte vinterens første afsnit med en julefest, aftenen før ferien, og dels fordi alle glæder sig til at komme hjem til julen.

Traditionen følges år efter år med 2 dages julefest, først for børnene i friskolen og derefter for gamle elever, de bliver som tidligere altid holdt mellem jul og nytår. Desværre måtte vi undvære frk. Emmark og lærer Junker, som begge er fra Sønderjylland og ikke var i stand til at være med på grund af den lange rejse.

Efter 14 dages ferie og efter at have set ind i et nyt år gik vi atter i gang med arbejdet.

Den 13. jan., i forrygende snestorm, var der indbudt til en sammenkomst, hvor forfatteren Chr. Demuth og frue (tidligere forstander ved Nordborg slot efterskole) læste et islandsk skuespil »Bjerg Ejvind og hans hustru«; desværre var der på grund af vejret ikke mødt så mange, men vi her på skolen havde en god aften.

Engang i febr. var forstander Grønborg, Husmandsskolen i Odense, her for at fortælle om sin rejse til Kina.

Den 10. marts holdt vi fastelavnsfest, salen var smukt pyntet, og de mange kulørte papirshatte satte humøret endnu højere, ud på aftenen serverede lærerne varme pølser.

Den 29. febr. afholdtes på skolen et ungdomsmøde arrangeret af pastor Poul Hansen, Ryslinge; mødets leder var frk. Kirsten Dalsgaard, Sydslesvig, om aftenen var eleverne indbudt til at være med, vi sluttede af med leg i salen.

Ja, så er vi nået den sidste måned, tempoet sættes op, for der skal nåes så meget som muligt, alt skal være færdigt.

Omkring d. 10. marts var vi i Odense og så de forskellige virksomheder, om aftenen sluttede vi af i Folke-teatret, hvor vi så filmen »Forårsparaden«.

Lørdag den 17. marts havde vi forældrefest, en god fest med et stort program, vi begyndte om eftermiddagen med gymnastikopvisning af pigerne og 2 hold drenge, derefter 2 hold folkedans, så blev borde og bænke hurtig sat op i salen til aftensmad, som bestod af medisterpølse og dessert, senere på aftenen opførte nogle elever en lille komedie »Hygge i hjemmet«. Aftenen sluttedes med dans.

Søndagen før afslutningen var hele skolen indbudt til at overvære gymnastikopvisning på Ollerup gymnastikhøjskole.

Den 27. marts holdt vi afslutning med udstillinger af de forskellige arbejder, ved kaffebordet talte Hedemann og takkede de mange piger og drenge, som nu efter 5 uforglemmelige måneder tog afsked med hinanden, — med lærerne — og livet på skolen for at drage videre — ud i hverdagen.

Tiden gik hurtigt, og april måned gik med rengøring og forberedelse til sommerholdet.

Den 3. maj startede vi så igen med 43 piger, det største sommerhold, her endnu har været. Åbningsmødets taler var foruden Hedemann valgmenighedspræst Rør-dam Clausen, Odense.

Skolen gik nu sin vante gang den første måned uden nogen særlige afbrydelser; den 16. juni var vi i år igen med til Lombjergefest, hvor pigerne viste gymnastik.

En søndag aften havde vi besøg af et selskab fra Sydslesvig, som var på besøg her på Midtfyn, pigerne viste igen gymnastik, derefter var der kaffebord.

Den første uge i juli var Hedemann og Nielsen i Sverige sammen med en flok gamle elever.

Den 7. juli holdt vi sommerferie, forinden måtte pi-

gerne flytte alle deres ting ud af værelserne for at gøre plads for et tunghørekursus.

Omkring 1. aug. var vi på en tur til Fanø, vi var blevet inviteret til at overnatte på Bramminge efterskole, vi efterkom med glæde deres invitation og indkvarterede os 2 nætter på skolen, hvor vi fik lov at tilberede vores mad i deres skolekøkken, vi tog så ture ud derfra, det var dejlige ture, men lidt koldt.

Vort årlige elevmøde holdtes i år den 2. septbr., forstander Isen, Nr. Broby efterskole, talte, efter kaffebord og generalforsamling havde vi gymnastikopvisning, om aftenen opførte nogle af sommerpigerne »På Kastelsvol-den«; festen sluttedes med dans.

Den 15. septbr. havde vi fætterbal, vi indbød i år fætrene til spisning kl. 18 (der blev lavet forskelligt sjov, blandt andet var der skrevet et par sange). Aftenen gik med dans kun afbrudt af kaffebord.

Vi var igen på den traditionelle Odensetur, foruden fabrikkerne var vi i år i Fyns Forum til køkkenmesse, dagen sluttede vi af i teatret, hvor vi så »Candida«.

Turen til Hedemanns skov foretog vi en søndag eftermiddag.

Den sidste søndag, sommerpigerne var her, havde vi lejet en rutebil og kørte en tur til Hesselagerstenen, vi besøgte i Hesselager Gurli fra sidste vinter og blev trakteret med kaffe og æbleskiver.

Afslutningen holdt vi fredag d. 28. septbr. med gymnastikopvisning og som sædvanlig udstilling, ved kaffebordet talte pastor Poul Hansen, Ryslinge, og efter Hedemanns tale overrakte en af eleverne Hedemann en gave og en faneplade til vor fane som tak for sommeren.

Nu i oktbr. har vi lige haft et 4 dages præstekonvent, hvor der deltog 50—60 præster.

Og nu er der igen liv på skolen, 95 piger og drenge er kommet fra nord og syd for at få nogle gode dage her på Ringe efterskole.

Jeg ønsker jer alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår med tak for det år, der er gået.

Inge Pedersen.

Turen til Ribe-Esbjerg-Fanø.

Da jeg var elev på Ringe efterskole, var vi på en udflugt, som gik til Ribe—Esbjerg—Fanø.

Vi var 42 piger, 3 lærerinder og 3 lærere. Vi startede om tirsdagen med tog fra Ringe banegård. Da vi kom til Bramminge, hvor vi skulle overnatte på en efterskole, holdt der en bil, som tog vores bagage og bragte hen til efterskolen, hvorefter vi kørte videre til Ribe. Der så vi domkirken, som er meget flot. Vi var også oppe i tårnet, hvorfra der er en meget smuk udsigt over hele Ribe by og omegn. Ribe er jo en meget gammel by med små bindingsværkshuse og smalle gader med brosten. Vi så også Danmarks mindste hus. Da det blev aften, skulle vi til at vende tilbage til Bramminge. Der fik vi så noget at spise, og om aftenen havde vi folkedans sammen med pigerne fra efterskolen.

Om onsdagen skulle vi til Esbjerg og Fanø. Vi kom til Esbjerg om morgenen ved 8-tiden. Så skulle vi ind og se cigarfabrikken, det var ellers meget spændende. Vi så lige fra de blade, cigarerne skulle laves af, til de var færdigrullede. Derefter skulle vi hen og se ægpakkeriet. Der så vi, hvordan æggene blev sorteret og lyst igennem, derefter blev de lagt i kasser. Vi fik så lov at gå rundt og kigge lidt på Esbjerg by. Det er en stor by.

Ved middagstid skulle vi med færgen til Fanø. Da vi kom ned til havnen, gik vi rundt og så på alle de store dampere, der lå inde i havnen. Da det blev tiden, at vi skulle afsted, gik vi derhen, hvor vores færge skulle ligge, men da var den uheldigvis lige sejlet. Så måtte vi vente $\frac{1}{2}$ times tid længere. Vi satte os og spiste vore madpakker, mens vi ventede på næste færge.

Det var en dejlig sejltur, selv om det blæste meget.

Da vi kom til Fanø, blev vi kørt i bil ned til en badestrand, hvor de fleste af os var ude at bade. Men der var nær sket en ulykke, da to piger havde vovet sig så langt ud, at de ikke kunne komme ind igen. De kunne ikke svømme imod strømmen. Men omsider fik vi da øje på dem; vi stod allesammen nede på strandbredden og rystede af skræk for, at de ikke skulle komme ind igen. Efter den oplevelse var der ikke flere, der skulle ud at bade i Vesterhavet den dag. Da vi så blev samlede igen allesammen, kørte vi en tur rundt på Fanø. Vi holdt stille ved en gammel kro. Der stod en kone i nationaldragt, det bruger de meget på Fanø. Det er også nogle flotte dragter. Da vi havde set os lidt om, skulle vi til at vende tilbage til Bramminge. Om aftenen var vi godt trætte.

Næste dag skulle vi hjem til Ringe igen. Men vi gjorde ophold i Kolding, hvor vi var inde og se chokoladefabrikken, der blev vi trakteret med flødekarameller. Så gik turen til Koldinghus, en gammel ruin. Der spiste vi vor mad ude på græsset, hvor vi havde en flot udsigt over vandet. Da vi havde hvilet os lidt, skulle vi til at rejse hjemad. Vi var glade, da vi var i Ringe torsdag aften, for vi var godt trætte.

Men det var en udflugt fuld af oplevelser, som vi aldrig glemmer.

Grethe Juelsen.

Hilsen fra en 5-årig!

Ferik, Sør-Norge 6. 11. 56.

Det er den 3. november, det er 5 år siden, jeg begyndte som elev på skolen, dengang den gamle, på hjørnet. Vi havde det jo ikke dengang så komfortabelt, som I har det nu; jeg *har* besøgt den nye skole, selv om jeg ikke skal skryde af, at have været flink til det, men tanker går ofte tilbage til skolen — til lærerne, der er vel nu kun du, Hedemann, igen, og til kammeraterne, som vel nu de fleste er gift og spredt for alle vinde.

Jeg har haft en dejlig ungdomstid og har da endnu, og dette er vist meget værd at have og tænke tilbage på.

Jeg havde efter skoleopholdet i Ringe et halvt år hjemme hos mine forældre, som har gård på 30 tdr. land i Sandager ved Gislev. Derpå fik jeg plads i Dolstrup hos Gunnar Højgård, der var meget at bestille, og tiden gik godt. Efter et år der fik jeg større udlængsel og rejste til Åle, en lille landsby 17 km vest for Horsens. Det var på en 75 tdr. land stor gård, jeg var der meget med til udearbejde, men der var flinke medhjælpere, så det gik vældig bra.

I det hele taget syntes jeg ualmindelig godt om egnen og ungdomslivet i Åle, der var et sammenhold mellem kammeraterne og en tilslutning om alt idræts- og ungdomsarbejde, som var beundringsværdig, den syntes jeg, det er sløjt med mange steder i Danmark nu, men der er jo også så meget, der kalder på ungdommen.

For eks. tog en almindelig gårdejer initiativet til at samle de unge til studiekreds, hvor vi alle var aktive iblandt, der var til disse aftener stuvende fuldt i hans stuer.

Min mor har dårligt ben, så jeg rejste efter et år i Jylland hjem for at hjælpe hjemme. Den sommer, 1954, var min da 15-årige gamle bror Gunnar og jeg med til det store landsstævne i Odense, som aktive gymnaster på Svendborg amts pige- og karlehold, det var uforglemmelige dage.

Vinteren 1954—55 var jeg på Vallekilde folkehøjskole, der er min ældste bror forøvrigt nu i denne vinter. Det var fem pragtfulde måneder. Vi holdt alle meget af Jessen, forst., og Uffe Grosen. Jeg var der tillige med Tage Andersen, Kragelund, også elev i Ringe efterskole 1951—52, dette vidste jeg ikke før, så det var morsomt at træffe en tidligere bekendt. Jeg har også i min første plads tjent sammen med en efterskolekammerat, nemlig Frede Jensen, Pensylvanien, Espe.

Jeg fik delingsføreruddannelse, men har dog ikke haft senere brug derfor.

Vestjyder er jo bekendt ikke at foragte, og jeg har og fundet en god ven af slagsen, vi traf hverandre på højskolen og holder stadig sammen, det var vist kærlighed ved første øjekast, som man siger.

Han har også delingsføreruddannelse og har haft et hold drenge i Hørve i Odsherred, hvor han har haft plads som svejser i to år nu i samme sted.

Jeg fik efter endt højskoleophold plads på en gård i nærheden af højskolen og kunne derved stadig holde forbindelsen vedlige, en halv snes af kammeraterne var også deromkring, så vi havde det herligt i det natur-skønne Odsherred.

Min drøm har egentlig altid været et Englandsophold, så jeg begyndte at læse engelsk på aftenskolekursus sidste vinter. Det bli'r imidlertid ikke altid, som man tror. — I foråret efter at have været i Føllenslev et år, fik jeg stærk trang til at komme ud — længere ud, jeg vidste, det ville blive svært at skilles fra Svend-Aage, men alligevel rejste jeg til Norge, efter at have fået huspost

hos nogen vældig flinke nordmænd, som en anden højskolekammerat havde haft tidligere plads hos og derved skaffet mig den.

Der er ubeskrivelig skønt at se og lære Norge nærmere at kende.

Vi er to piger, der har plads i nærheden af hverandre, og har haft en vældig grei sommer med mange fine ture i egnen, jeg er hos en savbrugsejer og hun på en gård, hvor vi begge har det hjemligt og frit. Vi var i ferien på en herlig tur op gennem Seterdalen, over Telemark til Rjukan, var på Gaustatoppen (1880 m. o. h.), tværs ned igennem Bandakskahal fra Dalen til Skien, hvor vi så de enorme slusekamre, der fra havet fører skibet over mægtige fosser og op i fjeldet, det var imponerende at se. Fra Skien havde vi togrejse tilbage til Arendal. Der kunne skrives en bog om denne sommer, men det bliver for vidtrækkende, jeg vil i stedet ønske, at alle de, som har lejlighed til det, tager herop og selv oplever det, som, hvem der ikke har været i Finland, godt kunne fristes til at kalde »de tusind søers land«.

Vi har, min veninde og jeg, besluttet os at blive her på Sørlandet i vinter også, for at lære at bruge ski. Vi har allerede haft både sne og frost, men dog kun tre-fire dage.

Vi følger spændt nyhederne i den store verden i denne tid, som vel også i Danmark, det gælder jo snart os alle.

De bedste hilsener tilslut, til hele familien Hedemann og til alle kammeraterne fra vinteren 1951—52, og endnu engang tak for tiden, der gik.

Karen Christensen.

Hjemadresse: »Damhave«, Sandager, Fjellingest.

10 år efter.

København, den 3. 11. 56.

Kære lærere og elever fra 1946.

Ti år er gået, siden vi var på Ringe efterskole, det viser i alle tilfælde kalenderen, så må det vel være rigtigt, selvom man vægrer sig ved at tro det.

Er ti år lang tid? Ja, det kommer vel meget an på, hvilket synspunkt man ser det fra. Går man lidt uden for hverdagen og f. eks. tænker på ti år af historien, bliver det kun til den bekendte dråbe i havet. Men ti år af et enkelt menneskes liv er et anseligt stykke tid. Ikke mindst i de helt unge år.

Man har truffet mange andre mennesker, som har betydet mere eller mindre for en. Nogle kunne man godt tænke sig at holde forbindelsen vedlige med, det er dog kun de få gange, man overkommer det. Det videste, man strækker sig til, er at sende de forskellige en venlig tanke engang imellem.

I sommer kørte jeg forbi den flotte nye efterskole, det må være morsomt at arbejde i den. Men vi havde det nu rigtig hyggeligt nede på den gamle skole også, det er heldigvis ikke altid det ydre, der er det afgørende, selvom nye rammer absolut er et plus.

Jeg har været på nogle skoler siden, først på Rødding højskole i 1951, det var tre dejlige alt for korte måneder, der blev jeg uddannet som delingsfører. Om vinteren derefter rejste jeg til Norge, hvor jeg fik en plads i huset hos nogle meget flinke mennesker. Den vinter var der olympiade deroppe, hvad jeg var heldig at få set en del af. Det var meget morsomt og spændende, man var så optaget af det, at man helt kunne glemme, det var ÷ 15 gr. i solen.

I vinteren 1952—53 var jeg på Ankerhus husholdningsskole, hvor jeg gik til optagelsesprøve til husholdningsseminariet. Derfra blev jeg så husholdningslærerinde i foråret 1955. Jeg har derefter lærerinde på Kærehave husholdningsskole om sommeren. I oktbr. 1955 blev jeg gift med Poul Juel Jensen, min mand læser til ingeniør, han er færdig om et års tid. Sidste vinter havde jeg aften-skolearbejde i Tikøb kommune, meget interessant, jeg havde mange elever, og både piger og drenge sammen, drengene var ikke de mindst flinke til at lave mad.

Nu er jeg bosat i København. Jeg er nu laboratorie-assistent på et af storkøbenhavns mejerier, det er helt anderledes end undervisning, som er et dejligt levende arbejde.

Dette var et kort resumé over, hvad der er sket for mig de sidste ti år. Hvad der vil ske, ja det får I at vide, når der er gået femogtyve år. En ting jeg gerne vil, er at træffe hele 1956 holdet igen, måske var der en del til elevmødet i sommer. Men en hilsen vil jeg sende til jer alle både lærere og kammerater. Samtidig vil jeg ønske alt godt for den nye skole og dens forhåbentlig mange elever fremover.

Hedvig Holme.

Søllinge, d. 7. 11. 56.

Det er ufattelig, at det er 10 år siden, hvor mon dog tiden er blevet af? Jeg vil nu fortælle lidt om, hvad jeg har bedrevet i de forløbne år.

Fra efterskolen rejste jeg hjem 1 års tid, derefter fik jeg plads på en gård i Marslev, hvor jeg var ½ år. Men så fik jeg lyst til at se noget nyt, og jeg rejste så til Jylland et par år. Sommeren 1950 var jeg på Vallekilde højskole, det var en dejlig tid. Vinteren 51—52 var jeg på det ny missionshotel i Odense som husholdningselev, det var både interessant og lærerigt. Derefter tog jeg plads som kokkepige i en villa i Odense. Min sidste plads

var i Sanderum på en gård, derfra rejste jeg hjem, hvor jeg er endnu.

Jeg holder stadig forbindelse med Bodil Mikkelsen, hun er gift og bor i V. Hæsinge.

Til slut mange venlige hilsner og ønsket om en god jul til lærere og elever fra sommeren 1946.

Else Aaby, Søllinge

Skellerup, 5. 11. 56.

Kære kammerater!

Jeg syntes, det er morsomt at sende et lille brev om, hvad jeg har oplevet i de 10 år, og jeg håber, de fleste af jer vil sende en hilsen til elevskriftet. Det er altid interessant at høre, hvordan det er gået gamle kammerater. Jeg har tit tænkt tilbage på den sommer med glæde, det var en dejlig tid, og vi skylder Hedemann og de andre lærerkræfter en stor tak for den gode tid.

Efter studieopholdet var jeg hjemme et par år og hjælpe til på gården; sommeren 47 var Grethe Andersen, Bjerne, og jeg på en cykletur Jylland rundt i 8 dage, hvor vi besøgte Dagmar Møller i Sdr. Vissing og lærer Nielsen, som var flyttet til Bramminge efterskole. Til maj 48 kom jeg ud at tjene på en gård i Revninge, der var jeg i et år, så tog jeg på Snoghøj gymnastikhøjskole sommeren 49 og var med holdet til lingsiaden i Stockholm, det var en stor oplevelse, både opholdet på skolen og lingsiaden. Efter den uddannelse tog jeg så hjem i $\frac{3}{4}$ år, og der havde jeg de unge piger til gymnastik, et hold på 28. Derefter havde jeg plads i København $\frac{1}{2}$ år, men længtes efter landet igen, og 1. nov. 50 fik jeg plads på »Nærågård« ved Sdr. Nærå, som kokkepige. Sommeren 51 var jeg med håndboldspillerne fra Sdr. Nærå i Norge for at spille håndbold i venskabsbyen Søgne, i nærheden af Kristianssand, der var vi i en uge og havde nogle dejlige ture i omegnen, bl. a. var vi op

langs Byglandsfjorden og højt oppe i fjeldene, hvor vi overnattede i nogle sæterhytter.

Vinteren 51--52 var jeg på hotel »Phønix« i Assens, der fik jeg en god uddannelse i at smøre fint og »højt« smørrebrød, og jeg lærte også meget ved den varme mad, det ophold har jeg stadig meget gavn af. Derefter fik jeg plads som kokkepige på »Biskopstorp« i Skellerup, og her lærte jeg min mand at kende. Vi blev gift i september 53, og vi har en landejendom her i Skellerup. I februar i år fik vi en dejlig lille dreng, men han har været så meget syg, han blev opereret, da han var 4 uger, og han skal igennem en operation til, når han er godt 1 år; i denne tid er han på Rigshospitalet igen, det er tredje gang, han er derinde, så vi længes jo meget efter ham, vi håber på at få ham hjem til jul.

Til slut vil jeg ønske lærere, lærerinder og kammeraterne fra sommeren 1946 en rigtig glædelig jul samt et godt nytår.

Venlig hilsen fra *Kirsten Nielsen*, f. Larsen, Højby, Skellerup, Ullerslev.

Langesø, d. 7. 11. 56.

Til gamle kammerater!

Først vil jeg ønske Hedemann tillykke med den nye skole. Det er et stort fremskridt fra den gamle, som vi alle må glæde os ved, når vor vej går forbi.

Efter skoletiden har jeg haft forskellige pladser rundt om på Fyn. Sommeren 53 var jeg på Danebod højskole tre måneder, som jeg nødig vil undvære. Fra september til november var jeg på fagskole i Sødunge. Derefter fik jeg plads på en gård på Lolland, da jeg i mellemtiden var blevet forlovet med en fra denne landsdel. I marts blev vi gift og fik en forvalterplads på en stor gård. Men vi ville hellere have noget selv og købte i april 55 en ejendom på 10 tdr. land. Det er rart at have noget selv,

selvom det koster noget arbejde. I februar fik vi en lille dreng, der selvfølgelig nu er midtpunktet hos os.

Til slut vil jeg ønske kammeraterne fra 46—47 en rigtig glædelig jul.

*Helga Jønck (Eriksen),
Bøgeskovhuse, Horslunde, Lolland.*

»Sølundgård«, d. 6. 11. 56.

Kære lærere og gamle kammerater!

Vi har vel alle oplevet en del siden. Jeg er blevet gift nu for 1/2 år siden og bor i Vejlbj ved Fredericia, vi har fået en gård på 60 tdr. land i forpagtning, så vi kan nok få tiden til at gå, men det er dejligt at få sit eget hjem, og vi er meget glad for at bo her.

Men jeg har jo da haft lidt ungdom, inden jeg blev gift, og da har jeg været i huset; 2 år i Odense og på 2 større gårde, og ellers hjemme hos min mor, ind imellem har jeg været på Odense fagskole og på Klejsgård husholdningsskole.

For et par år siden var min mand og jeg en tur i Tyskland på motorcykle, vi var ned langs Rhinen og i Heidelberg, det var en dejlig tur, skønt vi blev lidt trætte af at sidde på motorcyklen.

Nu vil jeg slutte med at sende alle gamle kammerater de venligste hilsener.

*Ruth Nielsen, f. Iversen.
Ringe, novbr. 55.*

Kære kammerater fra sommeren 46.

Ja, så gik der ti år, siden vi var sammen på Ringe efterskole, og der er jo nok sket meget for de fleste af os, da det jo netop er i de første ungdomsår, der sker de største omvæltninger.

Da jeg kom fra skolen, fik jeg plads i en broderiforretning her i byen, og der var jeg i 2 1/2 år, I den tid blev

jeg forlovet med Erik, der er maler og også her fra Ringe. Så mente jeg, det var tiden at få lært lidt husgerning og fik plads i et sommerhus i Trelde ved Fredericia, hvor jeg også har en søster boende. Der var jeg imidlertid kun en sommer, så skulle jeg hjem og passe hus for min far, da min mor var død, og vi søstre måtte så skiftes til at være hjemme en tid.

Et år efter fik jeg igen en plads, denne gang hos en håndværkerfamilie her i byen. Nu ville vi jo gerne giftes, men det var svært at få en lejlighed, og egentlig var det meningen, at vi selv skulle bygge et hus, men det gik i vasken, fordi det hele blev så dyrt, vi havde ellers fået byggegrund.

Så var det så heldigt, at mine svigerforældre til deres ejendom havde tre sammenhængende garager, hvoraf de to var lejet ud. Vi fik da den idé, at der måtte laves noget der. Der kom helt nyt »indmad« i, så der blev stue, køkken og entré nedenunder og soveværelse + et lille værelse ovenpå.

Det er en rigtig rar lille lejlighed og rart nær ved værkstedet for min mand, der arbejder hos sin far. Vi blev gift d. 31. maj 52 og året efter fik vi en lille pige, der hedder Lisbet og i juni i år har vi fået en lille dreng, der hedder Preben.

Disse ti år har forment sig jævnt og hverdagsagtigt uden de helt store oplevelser, men de ting, der sker rundt om i verden i disse dage, vil vi jo også helst fritages for.

Hilsen til alle.

Karen Margrethe Sørensen, f. Hansen.

D. 8. 11. 56.

Kære kammerater!

Tænk, at der allerede er gået 10 år, siden vi tilbragte den dejlige sommer på Ringe efterskole. Der sker me-

get i 10 år, og det er en fryd at se den nye efterskole, men den var også tiltrængt. Kan I huske, når vi skulle slæbe cyklerne op af trappen?

Og hvad har man så selv oplevet siden? Jeg var hjemme i 1½ år og fik så plads på en gård i nabosognet et år. Sommeren 1949 var jeg hjemme igen. Den sommer var jeg sammen med et par veninder på en cykletur til Møens Klint. Vi havde fint vejr det meste af tiden, så det blev en dejlig tur. Den største oplevelse vi havde var den storslåede natur ved Møns Klint. — Til novbr. 1949 rejste jeg igen til Fyn, denne gang for at tjene på en gård i Brobyværk. Det var jo ikke så langt fra Ringe, så jeg var derhenne til elevmøde sommeren derpå. Samme sommer blev jeg forlovet med Niels, vi kendte hinanden, før vi kom til Fyn. Han er fra Vinderup oppe ved Struer. Efter et dejligt år på Fyn kom jeg igen hjem ½ år, og sommeren 1951 var jeg på Vallekilde højskole. Tre herlige måneder med masser af arbejde, men også tid til at nyde kammeratskabet, vi tog mange cykelture, bl. a. til Sjællands Odde. En dag var vi alle 142 piger med forstander, lærere o.s.v. kørende i busser til København. Vi så radiohuset, Grundtvigskirken, rådhuset, Ryvangen m. m. og sluttede turen i Tivoli. Det var nogle trætte piger, der kom hjem til midnat. — August måned var jeg hjemme, og fra september var jeg 2 mdr. på Odense fagskole, der traf jeg da Gerda Kingo Henriksen. Siden var jeg så hjemme til d. 24. maj 1953, da Niels og jeg blev gift. Vi er bestyrerfolk på nabogården til mit hjem, hos fars ugifte morbror. Den 4. marts i år fik vi en dejlig lille velskabt pige, og hun er selvfølgelig vores lille solstråle, hun hedder Kirsten efter hendes tipoldemor.

Hvis nogen af jer kommer på disse kanter, er I hjertelig velkommen til at besøge os. Og så vil jeg slutte med at sende mange hilsner til jer allesammen på skolen sommeren 1946.

Bodil Nielsen, f. Jensen, »Gastrupgård« pr. Rødding.

Bellinge, 4. 11. 56.

Da den dejlige sommer på Ringe efterskole 1946 var slut, skulle vi jo til noget andet. Jeg kom hen til min faster og onkel i Brylle, de har en gård, men det var inde, jeg helst ville hjælpe dem, men i høstens tid tager vi jo gerne et tag med derude i markerne.

Derfra rejste jeg til Odense, hvor jeg havde plads i huset indtil maj 1950.

Da rejste jeg over på Frederiksborg højskole, hvor det var CPO og Pips sidste hold, det var en dejlig tid med mange ture rundt i Nordsjælland og i København; vi var en tur i Sverige, blandt andet på Kullen.

September—oktober var jeg på fagskole i Odense. November kom jeg over til Sdr. Nærrå i huset og hjalp til i forretning, der blev jeg i 4 år. Den 23. juli 1955 blev jeg gift, min mand er maler, han arbejder i Bellinge, og der har vi en lejlighed.

Sådan er de 10 år gået for mig.

Nu mange hilsner til alle kammerater og lærere fra sommeren 1956.

Gerda Kingo Henriksen, nu Holm.

Grynderup, d. 7. 11.

Kære venner!

Ja, så er det ti år siden, jeg var elev på Ringe efterskole, tiden går hurtigt, når man er rask og har nok at bestille. Da jeg kom fra skolen, var jeg først hjemme hos mine forældre et år, og derefter havde jeg forskellige pladser i huset. Sommeren 1949 var jeg med DDSG og I på et gymnastikhold (500 piger) til lingiaden i Stockholm. Det var en stor oplevelse at se alle de forskellige landes gymnaster. Vinteren 1951—52 var jeg elev på Idrætshøjskolen i Gerlev og havde en dejlig vinter. I juni 1952 blev jeg gift, min mand er landmand, men desværre har vi endnu ikke fået noget for os selv,

men har haft plads, først var min mand forkarl på en gård i Nr. Tranders ved Ålborg, og nu er vi bestyrer på en ejendom på 25 tdr. land på Hobroegnen. Vi har en pige på 3 år, som vi selvfølgelig er meget glade for, især da vi har fået to piger mere, som begge er døde, men ingen kommer jo igennem verden uden sorger. Nu vil jeg slutte med at ønske alle elever og lærere og lærerinder fra sommeren 1946 samt familien Hedemann en glædelig jul og et godt nytår.

Venlig hilsen fra

Marie Bontrup Larsen, f. Sørensen.

Vester Hæsinge, d. 8. 11. 56.

Kære kammerater fra sommeren 1946.

Da jeg forlod skolen for 10 år siden, var mine forældre flyttet til Kerteminde, så det var noget nyt at komme hjem til. — I det næste 1½ år havde jeg plads der i byen. Så søgte jeg sammen med et par andre piger til Norge, hvor vi også havde plads i huset, jeg hos en læge, hvor jeg befandt mig godt, og jeg nød naturen deroppe og havde mange dejlige udflugter. Det var i en by mellem Drammen og Kongsberg, »Hokksund«, hedder den. Jeg var der et års tid, så ville far og mor gerne have mig hjem. Jeg var da også glad for at komme hjem; men jeg længtes snart derop igen og havde da også fået en masse gode kammerater, både danske og norske. Der var mange danske, som arbejdede deroppe. Så efter 2—3 måneder derhjemme rejste jeg tilbage igen til samme by, men i en anden plads. Denne gang på et kurbad, hvor jeg stod for husholdningen til en snes daglige mennesker. Der var jeg endnu mere glad for at være. Men derhjemme var de knap så glade for, om jeg helt ville gro fast bag Norges fjelde. Så jeg bestemte mig for at drage hjem på højskole en vinter — så kunne vi jo siden se, hvad jeg ville.

Jeg kom på Engelsholm højskole ved Vejle, og det blev en herlig vinter, som ikke kan beskrives men skal opleves, hvad de fleste af jer måske også har oplevet. Og jeg kan da også godt fortælle, at det blev der, jeg fandt ud af, hvad jeg senere ville. For der traf jeg ham, jeg nu er gift med. Han er fra Thy, og da sommeren kom, rejste jeg derop og tog plads på en gård, jeg skulle jo prøve, om jeg kunne tænke mig at blive bondekone, men det var nu slet ikke afskrækkende for mig. Da den sommer var gået, skulle min forlovede (som han da var), til København som kongens livgarde. Jeg fik plads på Bordings højskole på Frederiksberg. Så vi fik begge oplevet livet i storbyen, jeg 1 år og han 1½. Det var lang tid, da vi gerne ville prøve at igang selv — og det er jo ikke store penge, soldater tjener. Jeg rejste hjem til mor, som nu var blevet alene, da min far døde i nytåret for 4 år siden.

Vi blev gift 4 dage efter, Hans Erik kom hjem fra militæret, så vi spildte ikke tiden, vi havde fået en plads i Havndal ved Randers. Der var vi 1 år, men selvfølgelig stræbte vi efter at blive vor egen herre, og det er vi nu blevet her på Fyn i Vester Hæsinge. Vi synes, vi har en dejlig ejendom her, som er på 13 tdr. land, og i disse dage for 1 år siden fik vi en kær lille dreng, som nu travler rundt i kravlegården og er utilfreds med, jeg sidder her og skriver.

Nu kunne jeg godt have tænkt mig at høre lidt om I andre også, måske flere sender hilsen til årsskriftet.

Hermed ønsker jeg jer alle en god jul og et godt nytår.
Hilsen fra *Bodil Nielsen, (før Mikkelsen).*

Ti år er en lang tid; men når vi ser tilbage, fatter man faktisk ikke, hvor årene er blevet af, kigger vi ind i spejlet, fortæller det jo alligevel, at man ikke helt ser ud, som da man var 17 år (en dejlig alder) og gik på

efterskolen. Meget vand er rendt i stranden, og store udviklinger er sket, man har oplevet en stor del i de år, der er gået, og jeg vil her fortælle lidt om, hvordan årene har formet sig for mig.

Sommeren efter opholdet på efterskolen var jeg hjemme, men så syntes jeg, at det var tiden at komme ud og se andre forhold, og 1. novbr. 1947 kom jeg til Tommerup som privatstuepige hos direktør Bay, Tommerup hørfabrik, det var en god plads, hvor jeg lærte en del.

December 1948 rejste jeg til København igen som stuepige først i et hjem på Frederiksberg, senere hos en fabrikant i selve storbyens hjerte. Med det herskab rejste jeg til Rungsted kyst. Min broder blev indkaldt til militærtjeneste i maj 1949, og vi var meget sammen det sidste halve år, jeg var derinde.

Jeg rejste fra Rungsted kyst 1. novbr. 1949 og tog hjem for at komme på sy- og tilskærerskolen i Sødinge, det varede 3 mdr., derefter var jeg hjemme om sommeren, hvor jeg var en tur i udlandet. Jeg var med et rejse-selskab, turen varede 13 dage og vi var gennem fem lande: Tyskland, Frankrig, Swejtz, Lichtenstein og Østrig.

Det var en dejlig tur med mange uforglemmelige oplevelser og minder, som jeg ikke vil komme nærmere ind på, da der også skal være plads i elevskriftet til andet end mit indlæg.

Vinteren 1950—51 tilbragte jeg med endnu et skoleophold, denne gang på Vejle husholdningsskole, hvorfra jeg har en mængde dejlige timer at mindes, det var en dejlig tid, hvad et skoleophold i almindelighed er.

Skolen er ret ny, kun fra 1944 og derfor fuldt moderne, idet forstanderinden hele tiden følger med udviklingen og indfører, hvad der kan være til nytte for eleverne, både i husholdningen og i fritiden; det er en selvejende institution. Der er meget alsidig undervis-

ning, og jeg anbefaler den gerne, hvis nogle af jer har eller får døtre, som skal på husholdningsskole engang.

Sommeren 1951 var jeg serveringsstuepige på DSB's feriehus på Knudshoved, Nyborg. Det var noget, der gav godt, men vi kom absolut heller ikke sovende til pengene. Efter »sliddet« der syntes jeg, at nu havde jeg faktisk fortjent en ferie og rejste en tur til Sverrig med Småland som mål, hvor jeg besøgte en bekendt.

I november måned tog jeg til Ulstrup ved Randers som servitrice på hotellet der og blev selvfølgelig forlovet med en jøde, vi skal giftes den 24. november. Jeg har været hjemme de sidste 4 år og hjulpet til i butik og hus. Vi skal bo i Århus, hvor min tilkommende er lagerforvalter på Danmarks Ægeksport, egentlig var han kommis i en brugsforening og ville gerne selv være uddeler, men da de stillinger ikke hænger på træerne, så valgte han altså at gå over i en anden handelsbranche.

Jeg har nu berettet lidt om mine oplevelser gennem de forløbne år og slutter med en hilsen til Hedemann og alle kammeraterne fra vinteren 1946—47 samt ønsker alle en rigtig god jul samt et godt og forhåbentlig fredeligt nytår.

Ørbæk, d. 9. novbr. 1956.

Inge Wismann Rasmussen.

Jeg blev vel nok forbavset, da der pludselig kom et brev ind af døren fra Ringe efterskole; og samtidigt lidt beklemt om hjertet ved tanken om de dejlige og lærerige måneder hin sommer 1946.

Ja, så er der altså gået 10 år, siden vi slog vore folder på efterskolen. Det er helt utroligt, man fatter næsten ikke, hvor tiden er blevet af. Hvor mon I er henne i verden allesammen? Jeg vil indrømme, at jeg glæder mig til at læse, hvad de forskellige har oplevet i de 10 år, der er gået.

Derfor vil jeg også forsøge at give en lille skildring af, hvad jeg har fået ud af tiden, siden vi var sammen.

Da jeg kom hjem fra skolen, fik jeg plads hos en bager i Åbenrå. Der skulle jeg hjælpe både i huset og forretningen. Efter 1½ års forløb blev jeg ked af det og fik så en anden plads, hvor jeg kun skulle være i huset. Der havde jeg det som »blommen i et æg«, men alligevel var jeg ikke helt tilfreds med tilværelsen. Jeg kunne ikke rigtig tænke mig en fremtid ved det huslige arbejde og besluttede mig derfor til at få en uddannelse.

Den 1. maj 1950 sagde jeg så »farvel« til husgerningen og fik en læreplads ved et forsikringsselskab i Åbenrå. Men nu begyndte arbejdet først for alvor, det var ikke altid li'så let, som at flytte støvet i en stue. Men hvad — skridtet var jo taget, så det var bare om at gå på med frisk mod.

Den 1. maj 1953 var jeg så udlært, hvorefter jeg søgte en stilling ved et papirfirma i Haderslev og fik den også. Der var jeg til 1. juli 1954, da fik jeg tilbudt en stilling på herværende politikontor. Et sådant tilbud kunne jeg ikke modstå, så jeg tog chancen, selvom det var et andet arbejde, end det jeg havde lært. Der har jeg så været siden og bliver der nok også foreløbig, eftersom jeg fremdeles er ugift og meget glad for arbejdet.

Det var i korte træk, hvad jeg har bedrevet i de forløbne år, og vil hermed slutte med at sende mange hilsener og ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt nytår til alle kammerater, lærere, lærerinder og forstandere fra sommeren 1946.

Elna Jensen, Lembckesvej 33, III., Haderslev.

Ti år efter!

10 år er jo ingen lang tid, men ser vi tilbage, kommer vi vist ikke uden om, at der er sket meget både

herhjemme og ude i verden i de ti år, der er gået, siden vi var elever på Ringe efterskole.

Det første år, efter at vi havde forladt skolen, var jeg hjemme, derefter havde jeg forskellige pladser, indtil jeg november 1951 tog til Ollerup og tilbragte en dejlig vinter på gymnastikhøjskolen. Så havde jeg igen nogle pladser og var hjemme et halvt år. Den 11. maj 1953 kom jeg ind som soldat. Efter 18 mdr.s tjenestetid blev jeg november 1954 hjemsendt, siden har jeg været herhjemme.

Mine bedste oplevelser har jeg afgjort haft i gymnastiksalen, først som gymnast og nu i de senere år også som leder.

I sommeren 1949 var jeg med et gymnastikhold her fra Midtfyn på en tur til Norge. Det var en dejlig tur, men da den tidligere har været omtalt her i elevskriftet, bliver det let gentagelse, så den vil jeg ikke skrive om, blot lige nævne at det kammeratskab og samarbejde, som hersker på sådan en tur, tror jeg kun, man finder, hvor der er tale om en flok af unge enten idrætsfolk eller i særdeleshed gymnaster, der har trænet og arbejdet sig sammen og nået det resultat, sådan en tur er.

Til slut sendes I alle de bedste hilsener med håbet om en glædelig jul samt et godt nytår.

Erling Andersen.

Kære kammerater!

I anledning af, at det nu er 10 år siden, vi var elever på Ringe efterskole, vil jeg gerne sende en hilsen til alle kammerater. Ja, nu er den gamle skole jo blevet afløst af en ny og mere tidssvarende skole, og I kan tro, der er tiltalende og indbydende. Jeg har stadig kontakt med skolen, idet jeg er i elevforeningens bestyrelse, og jeg vil gerne opfordre jer til at komme til vore møder, vi afholder og derved få lejlighed til at se den ny skole.

Jeg ved ikke, om I alle ved, at Mogens Andersen, Hjaltese, er død — efter en lang og streng sygdom. Når vi tænker på dem, som må dø så tidligt, kan vi næsten ikke lade være at spørge — hvorfor? Men der er jo meget her i livet, vi ikke kan forstå. Jeg mindes Mogens Andersen som en god kammerat.

I denne tid går vore tanker til Ungarns hovedstad Budapest, hvor der hersker sorg, nød og ondskab — kunne vi bare opretholde fred og fordragelighed nationerne imellem — så ville meget være nået i vor tilværelse.

Nu må jeg hellere lade tankerne gå tilbage og fortælle lidt om, hvor jeg har opholdt mig i de 10 år. Den 1. maj 1948 rejste jeg ud at tjene på en gård, hvor jeg var i 1½ år, så tog jeg igen hjem på min fars ejendom. Den 11. maj 1953 rejste jeg ind for at aftjene min værnepligt ved livgarden, det blev til 18 mdr. Os, der har været soldater, må jo indrømme, at det er en helt ny tilværelse, når vi kommer derind. Vi får at vide, hvad vi må — og hvad vi ikke må — og *skal* i seng kl. 22 — kort sagt, vi er blevet et nummer i geledet og er ikke hel vor »egen herre«! Den første sommer lå vi i Høvelte og Jægerspris og blev trænet godt igennem, før vi den 3. november rejste ind til garderkasernen i København for at overtage vagten ved de kongelige slotte. Her havde vi i vinterens løb mange festlige oplevelser. Juleaften var jeg vagt ved Amalienborg og havde en god og festlig jul i vagtstuen, hvor hver af os bl. a. fik et julekort med kongeparrets personlige underskrifter! Nytårsdag var jeg med, da garden trak op i rød galla, mange af os var så heldige at være indendørs vagter til nytårskur på Christiansborg og havde her lejlighed til at se de mange fornemme gæster.

Det var også en festlig oplevelse, da vi i et æreskompagni stod opmarcheret ved havnen, hvor kongeparret modtog den islandske præsident, der besøgte Danmark.

Det var jo selvfølgelig ikke ene festdage — men mange arbejdsdage og fæle »stropiture« ind imellem. Vi sluttede vor soldatertid med efterårsmanøvre i det sydlige Jylland, og på hjemturen marcherede vi fra Korsør til Sandholmlejren, 30 km nord for København! Den 23. oktober blev der sagt de traditionelle ord: »Til civil trød af«, og vi havde tilendebragt vor soldatertid og måtte skilles fra vore kammerater gennem 18 mdr.

Vinteren 54—55 var jeg elev på Korinth landbrugsskole, hvorefter jeg igen tog herhjem at hjælpe min far med landbruget.

Jeg glæder mig til at læse, hvad I andre har oplevet og vil hermed slutte med ønsket om en rigtig glædelig jul samt et godt og fredfyldt nytår!

Med venlig hilsen til kammerater og bekendte i elevforeningen.

Kristen Kjær Jørgensen, Kellerup.

Kære piger!

Glæder mig til at høre, hvordan det går jer hver især. Jeg kom til Nykøbing F., hvor jeg havde 3 dejlige år, som elev i V. Kristoffersens boghandel, samtidig tog jeg handelseksamen. Jeg fik mange gode venner både i forretningen og på pensionatet. Blev forlovet i 49 med en forretningsmand, der på det tidspunkt var ved brigaden i Tyskland. Fra maj 50 har jeg opholdt mig i København, først 5 mdr. på Holte husholdningsskole. Derefter var jeg i Crome & Goldschmidts lædervareafd., indtil jeg fik en ønskestilling på J. H. Schultz bogforlag. Min forlovede var i al den tid i Tyskland og England for at supplere sin uddannelse. Vi blev gift i sept. 51 og boede i Skodsborg, til vi i maj 52 købte vor lille villa i Gentofte. Min mand har egen import—export virksomhed. Det medfører en del rejser i Tyskland og Schweiz. I fjor

havde jeg en god tur med i Schweiz. Men jeg bliver ellers hjemme hos vore 2 dejlige børn, Carsten, der lige er fyldt 4 og Benedikte på 13 mdr.

Venlig hilsen til jer alle fra

Kirsten Larsen Fejø, »Vesterled«,
g. Arberg, bolig: Rørskærsvvej 10, Gentofte.

Husk vore to møder:

Mandag den 14. januar kl. 20,00:

Koncert ved fynske musikantere.

Torsdag den 14. februar kl. 20,00:

Kriminalkommisær P. D. Rasmussen, Odense
fortæller om ungdomskriminalitet

Elevforeningens regnskab 1955—56

		INDTÆGT	
September 1.	Beholdning: Kontant	1,50	kr.
—	: Giro	21,62	-
September 4.	Indk. ved elevmøde	582,35	-
— 22.	Hævet i banken	1000,00	-
November 10.	Hævet i banken	235,00	-
—	Rente til $\frac{1}{11}$ 55	16,89	-
December 13.	Hævet i banken	500,00	-
— 29.	Indk. ved julefesten	367,70	-
—	Solgt elevskrifter	2875,10	-
Januar 16.	Indk. ved ungdomsmøde	205,00	-
Februar 20.	Indk. ved ungdomsmøde	65,00	-
Marts 22.	Rente på girokonto	3,57	-
August 23.	Rente til $\frac{1}{5}$ 56	8,71	-
		Ialt ...	5882,44 kr.

		UDGIFT	
September 1.	Annoncer	22,89	kr.
—	Konvolutter	3,00	-
— 4.	Udgift ved elevmøde	498,00	-
— 5.	Foredrag af pastor Hansen	20,00	-
— 22.	Givet til byggefonden	1000,00	-
—	Rente til $\frac{1}{11}$ indsat i bank	16,89	-
November 13.	Tilskud til 2 sydslesvigelever	256,56	-
December	Frimærker	617,20	-
— 29.	Udgift ved julefesten	246,83	-
Januar 5.	Trykning af elevskrifter	1604,01	-
— 16.	Oplæsning af Chr. Demuth og frue	175,00	-
—	Kaffe, fløde og lys	45,00	-
Februar 20.	Foredrag af H. Grønberg	50,00	-
Marts 7.	Beløning for girouddrag	0,97	-
— 8.	Indsat i bank	1270,00	-
August 23.	Rente til $\frac{1}{5}$ indsat i bank	8,71	-
—	Beholdning: Giro	19,61	-
—	: Kontant	27,77	-
		Ialt ...	5882,44 kr.

		FORMUE	
Bankbog:		1482,71	kr.
Sparekassebog:		264,55	-
Giro		19,61	-
Kontant		27,77	-
		Ialt	1794,64 kr.

Ovenstående regnskab er gennemgået og fundet at være i overensstemmelse med bilag og bankbøger.

Ringø, den 30. august 1955.

KARL HEDEMANN

Sommerskolen 1956.

Annelise Andersen, Skovsgårde
Birthe Andreasen, Børkop
Dagmar Boysen, Flensborg
Haike Berteld, Store Vi
Hanne Christiansen, Svendborg
Nora Engdam, Magleby
Inge Merethe Hansen, Odense
Tove Hansen, Forlev
Lis Hansen, Odense
Karen M. Henriksen, Løgumgårde
Birgith Holm, Odense
Margrethe M. Jensen, Jelling
Grethe Juelsen, Oxbøl
Lene Jensen, Skarreklint
Sonja Jensen, Refsvindinge
Eva Johansen, Veflinge
Signe Kristensen, Harndrup
Birgith Kragelund, Fåborg
Inge Kragh Laursen, Handest
Lotte M. Larsen, Marrebæk
Kathe E. Larsen, Fåborg
Kirsten Holmsgård Larsen, Kappendrup
Lise Martensen, Pederstrup
Åse H. Michaelsen, Snejbjerg
Birthe Nielsen, Veflinge
Birthe Nielsen, Snejbjerg
Inge Nielsen, København
Helen Johl Nielsen, Ringsted
Jytte K. Hansen, Lyngby
Edel M. Nielsen, Bolbro
Ellen Lise Pedersen, Herning
Astrid Pedersen, Snejbjerg
Kirsten Rosholt, Nordenbro
Inge E. Schmidt, Haderslev
Alice Sørensen, Filskov
Anni Schmidt, Uge
Edith Schrøder, Uge
Inge B. Sørensen, Hesselager
Rita L. Sørensen, Høng
Etta Schløter, Skovbøllhus
Jytte Sørensen, Bjørnstrup
Birthe Thomsen, Grejs
Karla Wollesen, Skovbøllhus

Vinterskolen 1956-57.

Caja Andersen, Skrøbelev
Karen B. Andersen, Findinge
Elna Caspersen, Ø. Åby
Inge Caspersen, Ø. Åby
Kirsten Clasen, Kelstrupskov
Grethe Christensen, Dræby

Marie Ditlevsen, Håstrup
Anny J. Hansen, Tved
Gertrud G. Hansen, Vallekilde
Ruth J. Hansen, Agerup
Bente Trier Hansen, Vallekilde
Ulla Hansen, Tullebølle
Karen Holm, Rørvig
Ketty Jakobsen, Heden
Conni Jakobsen, Heden
Anna L. Jensen, Næsbykov
Grethe K. Jensen, Lumby
Karen R. Jensen, Håstrup
Åse Johansen, Stenstrup
Ellen Jørgensen, Veflinge
Marie Kærsgård, Ellinge
Pernille Kunøe, Odense
Karen Lis Meldgård, Meløse
Connie Nielsen, Vantinge
Hanne Lise Nielsen, Tved
Ingrid Nielsen, Vejstrup
Rosa Lilly Nielsen, Åstrup
Solvejg Nielsen, Heden
Annelise Petersen, Rørvig
Ellen Lolk Pedersen, Freltofte
Kirsten M. Pedersen, Ø. Skerninge
Lis Bek Pedersen, Tølløse
Else Plougsbæk, Lunde
Birgith Rasmussen, Ø. Åby
Anna Marie Schwartz, Åstrup
Lene Skovgård, Ledstrup
Bente Søndergård, Gestelev
Gunnar Askov, Sandholts Lyndelse
Bent Andersen, Tved
Erik Andersen, Kværndrup
Jens Chr. Andersen, Lunde
Jørgen P. Andersen, Lydinge
Bendt Bendtsen, Uggerslev
Tage Brogård, Stenstrup
Bent Christensen, Sønderlev
Henning Christensen, Sønderlev
Poul Christensen, Gestelevlunde
Hans Christoffersen, Svindinge
Kristian Dalsgård, Vindelev
Kurt Enemærke, Fåborg
Kristian Ermose, Tryggelev
Bjørn Georg Hansen, Svendborg
Hans Fr. Skov Hansen, Galbjerg
Jakob Hansen, Ellerup
Jørgen Håstrup Hansen, V. Hæsinge
Jørgen Houmann Hansen, Kirkeby
Ole Johs. Hansen, Ruds-Vedby
Poul Fr. Hansen, Longelse
Knud Mink, Fjelstrup
Henry Høgsholt, Vindelev

Leif Højgård, Ulbølle
Kaj Åge Jakobsen, Fleninge
Knud Ove Jakobsen, Odense
Karl Kr. Jensen, Dømmestrup
Poul Jensen, Lørup
Hans Erik Johansen, Krogsbjerg
Mogens M. Jørgensen, Lumby
Knud Edv. Knudsen, Rudme
Ejnar Karl Kristensen, Stenstrup
Bent H. Kristiansen, Hannesborg
Knud Ågård Larsen, Sdr. Højrup
Poul Larsen, Tjørnelunde
Bent Ludvigsen, Ormslev
Bent Egon Madsen, Tullebølle
Søren Mogens, Vindelev
Arne Nielsen, Uggerslev
Ole Nielsen, Ringe
Jørgen Nielsen, Vantinge
Kaj Munk Nielsen, Bobjerg
Torkild F. Nielsen, Ø. Tved
Bent Holm Nymann, Gabøl
Jørgen Pedersen, Kværndrup
Poul M. Pedersen, Freltofte
Willy Pedersen, Gestelevlunde
Bent Kurt Petterson, Rynkeby
Elmar Rasmussen, Brylle
Hans Ove Rasmussen, Refsvindinge
Keld Rasmussen, Rynkeby
Niels J. Rud, Balslev
Hans E. Schultz, Ulbølle
Hans Erik Stensbjerg, Fåborg
Arne Svendsen, Frederikshøj
Arne Sørensen, Aunslev
Vagn Sørensen, Hellevad
Svend Ove Sørensen, Vindelev

Husk:

Elevmødet 1957

7. og 8. september